

Laodicea – Negyedik szám

Egymást átfedő történelmek

Jeff Pippenger

2023-09-01

Az a szempont, amelyre rámutattam, és amelyet Stephen Haskell valószínűleg nem látott meg, noha azon igazságok elismerésével, amelyek ezt a tényt napvilágra hozzák, mégis fenntartotta azt, az, hogy az ősi Izráel történelmének végén egyidejűleg megtalálható a modern Izráel kezdetének átfedése ugyanazzal a történelmi időszakkal. Amikor Krisztus sokakkal megerősítette a szövetséget egy hétre (kétezer-ötszázhusz napra), az ősi Izráel Laodicea tapasztalatát élte át, annak küszöbén állva, hogy az Úr kiköpi az ő szájából. Ugyanakkor a modern Izráel Efezus tapasztalatát élte át. Az ősi Izráel Laodiceája szétszórásra került, és a modern Izráel Efezusa ugyanabban a történelemben gyűjtetett egybe.

És „igen”, ha azon tűnődik, tudatában vagyok annak, hogy az a hét, amelyben Krisztus megerősítette a szövetséget Dániel kilencedik fejezetének beteljesedéseként, s amely az Ő keresztségével kezdődött és István megkövezésével ért véget, nem szó szerinti kétezer-ötszázhusz nap volt, prófétai értelemben azonban kétségkívül az volt, mert prófétai értelemben egy év háromszázhatvan napnak felel meg. Háromszázhatvan nap szorozva héttel kétezer-ötszázhusz nap, és e prófétai hét „holt közepe” a kereszt. Prófétai értelemben Krisztus a keresztet a kétezer-ötszázhusz napos prófétai időszak holt közepére helyezte, ezzel megmutatva, hogy a 3Mózes 26 „hétszerese” Krisztus keresztje által megalapozott és fenntartott. Nem véletlen, hogy amikor White testvérnő azt tanítja, amint tanítja is, hogy Habakuk mindkét szent táblája, az 1843-as és az 1850-es tábla, a kétezer-ötszázhusz éves próféciaát éppen a tábla közepén tünteti fel, mindkét táblán a kereszt ennek az ábrázolásnak a holt közepén áll.

„A Biblia mindazokat az elveket magában foglalja, amelyeknek megértésére az embereknek szükségük van ahhoz, hogy alkalmassá legyenek akár erre az életre, akár az eljövendő életre. És ezeket az elveket mindenki megértheti. Senki, akiben megvan a lelkiület, hogy értékelje tanítását, nem olvashat el a Bibliából akár egyetlen szakaszt sem anélkül, hogy abból valamilyen hasznos gondolatot ne nyerje. A Biblia legértékesebb tanítása azonban nem nyerhető el alkalomszerű vagy összefüggéstelen tanulmányozás által. Az igazság nagy rendszere nincs úgy bemutatva, hogy azt a sietős vagy figyelmetlen olvasó felismerhesse. Kincseinek sokasága messze a felszín alatt rejlik, és csak szorgalmas kutatással és kitartó erőfeszítéssel szerezhető meg. Azokat az igazságokat, amelyek az egészet alkotják, fel kell kutatni és egybe kell gyűjteni, „itt egy keveset, ott egy keveset”. Ézsaiás 28:10.”

„Ha ekként felkutatjuk és egybegyűjtjük őket, úgy találjuk majd, hogy tökéletesen illenek egymáshoz. Mindegyik evangélium a többi kiegészítése, minden prófécia egy másik magyarázata, minden igazság valamely más igazság kibontakozása. A zsidó rendtartás előképeit az evangélium teszi világossá. Isten ígében minden alapelvnek megvan a maga helye, minden ténynek a maga jelentősége. És a teljes szerkezet, mind tervében, mind kivitelezésében, bizonyosságot tesz Alkotójáról. Ilyen szerkezetet az Örökkévalóén kívül

semmiféle értelem sem tudott volna elgondolni vagy megalkotni.” Nevelés, 123.

Azon elv mellett, hogy a hét gyülekezet mindegyike megismétlődik a millerita történelemben, valamint a mi történelmünkben is, van egy másik fontos elv is, amelyet a korai adventizmus elismert. Ez az elv azt mutatja be, hogy ugyanazon történelem „belső és külső” prófétai vonalait a Szentlélek használja fel az igazság közlésére. Miller ezt felismerte, és közvetlenül tanította is. Helyesen tanította, hogy a Jelenések hét pecsétje a gyülekezetekével párhuzamos történelmet ábrázol, de ebben a párhuzamos szemléltetésben a pecsétek ugyanazon történelem külső, a gyülekezetek pedig annak belső igazságát képviselik. Uriah Smith szintén tárgyalja ezt az elvet, és a „belső” és „külső” szavakat használja, ami számomra a két párhuzamos vonal kifejezésének legjobb módjának tűnik.

A pecsétekre a Jelenések könyvének 4., 5. és 6. fejezete irányítja figyelmünket. Az e pecsétek alatt bemutatott jelenetek a Jelenések 6. fejezetében és a Jelenések 8. fejezetének első versében találunk elénk. Nyilvánvalóan olyan eseményeket fognak át, amelyekkel az egyház e kegyelmi korszak kezdetétől Krisztus eljöveteleig kapcsolatban áll.

„Míg a hét gyülekezet az egyház belső történetét mutatja be, a hét pecsét külső történetének nagy eseményeit tárja szemünk elé.” Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Most megkezdjük a hét gyülekezet vizsgálatát. Fontos felismernünk, hogy az első két gyülekezet, majd ismét a harmadik és a negyedik gyülekezet között olyan „ok-okozati” kapcsolat áll fenn, amely megköveteli, hogy együtt tekintsük őket. Szmirna azt a gyülekezetet jelképezi, amelyet Róma üldöz, Efezus pedig azt a gyülekezetet, amely elvitte az evangéliumot az egész világnak.

„Antiókhában nevezték először a tanítványokat keresztényeknek. E nevet azért kapták, mert prédikálásuknak, tanításuknak és beszélgetésüknek Krisztus volt a fő témája. Szüntelenül felidéztek azokat az eseményeket, amelyek földi szolgálatának napjaiban történtek, amikor tanítványai személyes jelenlétének áldásában részesültek. Fáradhatatlanul időztek tanításainál és gyógyító csodáinál. Reszkető ajakkal és könnyes szemmel beszéltek a kertben átélt gyötrelméről, elárultatásáról, kihallgatásáról és kivégzéséről, arról a türelemről és alázatáról, amellyel elszenvedte az ellenségei által rázúdított gyalázatot és kínzást, valamint arról az isteni szájalomról, amellyel üldözőiért imádkozott. Feltámadása és mennybemenetele, valamint mennyei munkája mint a bukott ember közbenjárója olyan tárgyak voltak, amelyekről örömmel időztek. Joggal nevezhették őket a pogányok keresztényeknek, hiszen Krisztust hirdették, és általa intézték imádságaikat Istenhez.”

„Isten volt az, aki nekik a keresztyén nevet adta. Ez királyi név, amely mindazoknak adatott, akik Krisztushoz csatlakoznak. Erről a névről írta később Jakab: „Nemde a gazdagok hatalmaskodnak rajtatok, és ők hurcolnak titeket a törvényszékek elé? Nemde ők káromolják azt a szép nevet, amelyről neveztetek?” Jakab 2:6, 7. Péter pedig kijelentette: „Ha pedig mint keresztyén szenved valaki, ne szégyellje, sőt dicsőítse azért az Istent.” „Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket, mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke.” 1 Péter 4:16, 14.” Az apostolok története, 157.

Az efezusi gyülekezet a korai egyházat jelképezte, amely „istenfélően élt Krisztus Jézusban”, s ez olyan „ok”, amely mindig „okozatot” szül.

Igen, és mindazok, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak.
2Timóteus 3:12.

Az efezusi egyház istenfélelme idézte elő a szmirnai egyház által jelképezett üldözést. A két egyház ok-okozati összefüggést képvisel, és a következmény szükségképpen megkívánja, hogy ok előzze meg. A vasárnaptörvény válságának üldözését annak a megnyilvánulása váltja ki, amit White testvérő „ősi istenfélelemnek” nevez. Olyan istenfélelem ez, amelyet a múltbeli, vagyis ősi történelmek szemléltettek.

„A hit és a kegyesség széles körű hanyatlása ellenére ezekben az egyházakban Krisztusnak igaz követői vannak. Mielőtt Isten ítéleteinek végső meglátogatása a földre eljönne, az Úr népe között az ősi istenfélelemnek olyan ébredése lesz, amelyet az apostoli idők óta nem tapasztaltak. Isten Lelke és hatalma kiárad gyermekeire. Abban az időben sokan elkülönülnek majd azoktól az egyházaktól, amelyekben e világ szeretete Isten és az Ő Igéje iránti szeretet helyébe lépett. Sokan, mind a lelkészek, mind a nép közül, örömmel fogadják majd azokat a nagy igazságokat, amelyeket Isten ebben az időben hirdettet, hogy népet készítsen elő az Úr második eljövételére. A lelkek ellensége szeretné megakadályozni ezt a munkát; és mielőtt eljönne az ideje egy ilyen mozgalomnak, igyekszik majd azt megelőzni egy hamisítvány bevezetésével. Azokban az egyházakban, amelyeket megtévesztő hatalma alá tud vonni, azt a látszatot kelti majd, mintha Isten különleges áldása áradna ki; megnyilvánul majd az, amit nagy vallásos érdeklődésnek tartanak. Sokaságok ujjonganak majd, hogy Isten csodálatosan munkálkodik értük, holott a munka egy másik léleké. Vallásos köntösben a Sátán arra törekszik majd, hogy befolyását kiterjessze az egész keresztény világra.” A nagy küzdelem, 464.

Az „utolsó napok” éjféli kiáltása a szakaszban azonosított „ősi kegyesség” megújulása. Ez a megújulás egy mozgalomban, nem pedig egy egyházban megy végbe. Az a történet, amelyet White testvérő e megújulás leírására felhasznál, az „apostoli idők” története, amelyet az efezusi gyülekezet képvisel. Ez a megújulás „üldözést” fog eredményezni.

„Sokan börtönbe kerülnek, sokan életük mentéséért menekülnek majd a városokból és falvakból, és sokan Krisztusért vértanúkká lesznek, miközben az igazság védelmében állhatatosan megállnak.” Selected Messages, 3. könyv, 397.

A következő szakaszban a „Krisztus földi élete” az efezusi gyülekezet kezdetét jelképezi, ugyanakkor a világ végén a laodiceai adventizmus történetét is előképezi.

„És eltávozott hátra az ítélet, és a jog messze áll; mert elbukott az igazság az utcán, és az egyenesség nem mehet be. És az igazság hiányzik; és aki eltávozik a gonosztól, prédává lesz.” Ézsaiás 59:14, 15. Ez Krisztus földi életében teljesedett be. Hűséges volt Isten parancsolataihoz, félretéve az emberi hagyományokat és követelményeket, amelyeket azok helyébe magasztaltak. Emiatt gyűlölték és üldözték Őt. Ez a történelem megismétlődik.” Krisztus példázatai, 170.

Az Efezus által jelképezett tapasztalat egyidejűleg zajlik a Laodicea tapasztalatával. A kicsinyeskedő zsidók az ókori Izráel laodiceabeliei voltak, Krisztus és az Ő tanítványai pedig a modern Izráel efezusi hívei. Keresztelő János vezette be az efezusi gyülekezetet, és ő az „utolsó napokban” élő egyházat jelképezi, amely ellen a laodiceabeliek támadnak, akik zsidóknak mondják magukat, de nem azok.

„Keresztelő János munkája, valamint azoknak a munkája, akik az utolsó napokban Illés lelkületével és erejével indulnak el, hogy a népet közönyéből felrázzák, sok tekintetben azonos. Az ő munkája előképe annak a munkának, amelyet ebben a korban el kell végezni. Krisztus másodszor is eljön, hogy igazságban ítélje meg a világot. Isten követéinek, akik a világnak adandó utolsó figyelmeztető üzenetet hordozzák, Krisztus második adventjének útját kell előkészíteniük, miként János előkészítette az utat az ő első adventje számára. Ebben az előkészítő munkában „minden völgy felmagasztaltatik, és minden hegy és halom megalacsonyíttatik; és az egyenetlen egyenessé, a göröngyös síksággá lesz”, mert a történelem meg fog ismétlődni, és ismét „megjelenik az Úr dicsősége, és minden test egyetemen meg látja azt; mert az Úr szája szólt.” Southern Watchman, 1905. március 21.

Efézus az „ok”, Szmirna pedig az „okozat”. Pergámosz és Thiatira szintén ok-okozati összefüggést képviselnek. Pergámosz a megalkuvás egyháza, amely a kereszténységet megrontotta azáltal, hogy összekapcsolta a pogánysággal. A keresztény egyház akkor bukott el, amikor elfogadta azt a feltevést, hogy lehetséges a pogányság bálványimádásának együttélése a saját határain belül. Konstantin császár e megalkuvó történelem jelképe, és prófétai szerepe az volt, hogy előidézzé az igaz kereszténységtől való elszakadást, még a pápaság nyilvánvalóvá válása előtt.

Senképpen meg ne tévesszen titeket senki; mert az a nap nem jön el addig, míg előbb be nem következik a szakadás, és meg nem jelenik a bűn embere, a veszedelem fia; aki ellene veti magát, és fölébe emeli magát mindannak, amit Istennek neveznek, vagy istentisztelet tárgyának; úgyhogy mint Isten, beül az Isten templomába, azt mutogatván magáról, hogy ő Isten. Nem emlékeztek-e, hogy megmondtam nektek ezeket, amikor még nálatok voltam? És most tudjátok, mi tartja vissza, hogy a maga idejében megjelenjék. Mert a törvénytelenység titkos bűne már munkálkodik: csakhogy annak, aki most még visszatartja, félre kell tétetnie az útból. És akkor jelenik meg a törvénytaposó, akit megemészt az Úr az ő szájának leheletével, és megsemmisít az ő eljövételének dicsőségével. 2 Thessalonians 2:3–8.

A pergamoni gyülekezet volt az „ok”, és Thyatira a „következmény”. Dániel próféta gyakran úgy tárja elénk a történelmet, mint amelyben a pogányság átadja helyét a pápaságnak, és az a hitehagyás, amely megelőzte a pápaság megalapítását, s amelyet Pál azonosított, Dániel tizenegyedik fejezetében kerül tárgyalásra.

Mert a Kittim hajói ellene jönnek; ezért elcsügged, visszatér, és haragra gerjed a szent szövetség ellen; így cselekszik majd: visszatér, és egyetértésre jut azokkal, akik elhagyják a szent szövetséget. És seregek állnak az ő oldalán, és megfertőztetik az erősség szentélyét, megszüntetik a mindennapi áldozatot, és felállítják a pusztító utálatosságot. Dániel 11:30–31.

A megalkuvás egyháza, amely még azelőtt szakadt el, hogy a pápai hatalom a történelem színterén nyilvánvalóvá lett, Dániel szerint azok által van jelképezve, „akik” elhagyták „a szent

szövetséget”. Miután elhagyták a szövetséget, a pápaság, amelyet Dániel „a pusztító utálatosság”-ként ábrázol, a föld trónjára emeltetett. White testvér Dániel tizenegyedik fejezetének utolsó hat versét azonosítja, amikor kijelenti, hogy „Dániel tizenegyedik fejezetének próféciaja csaknem teljesen beteljesedett.” Az utolsó hat vers Dániel tizenegyedik fejezetének végső beteljesedése, és ő azt tanítja, hogy az e záró versekben bemutatott történelmet a Dániel 11:30–36 előképezte, amely azokat a történelmi „okot és okozatot” azonosítja, amelyeket Pergamosz és Thiatira jelképez.

„Nincs vesztegetni való időnk. Nyomorúságos idők állnak előttünk. A világot a háború szelleme kavargja fel. Hamarosan bekövetkeznek azok a nyomorúságos események, amelyekről a prófécia szól. A Dániel könyve tizenegyedik fejezetében található prófécia csaknem teljesen beteljesedett. Annak a történelemnek nagy része, amely e prófécia beteljesedéseként végbement, meg fog ismétlődni.”

„A harmincadik versben egy hatalomról esik szó, amelyről ez áll: „idézet a 30–36. versekből.””

„Az e szavakban leírtakhoz hasonló jelenetek fognak végbemenni.” Manuscript Releases, 13. szám, 394.

Pergamos és Thyatira ok-okozati összefüggése, valamint Efezus és Szmirna ok-okozati összefüggése megismétlődik az „utolsó napokban”. Az Egyesült Államok protestánsai megalkusznak a bálványimádással, amint azt Pergamos szemlélteti (a bálványimádás legfőbb jele a nap imádása), és amikor elpártolnak, előkészül az út a bűn emberének, hogy prófétai értelemben ismét kinyilatkoztassék. Miközben az elpártolás és a pápaság trónra helyezése megismétlődik, Isten ugyanakkor egy olyan egyházat támaszt fel, amelyet Efezus jelképez, hogy elvigye Dániel és a Jelenések könyvének üzenetét a világnak, és a Szmirna által jelképezett üldözés is megismétlődik.

Az utolsó három gyülekezettel azután foglalkozom, miután megvizsgáljuk azt az igazságot, hogy a Jelenések első négy pecsétje egy külső igazságvonal, amely párhuzamosan halad azzal a belső igazságvonallal, amelyet az első négy gyülekezet képvisel. Amint azt már megjegyeztük, Uriah Smith ezt így fogalmazza meg:

„Míg a hét gyülekezet az egyház belső történetét tárja elénk, a hét pecsét külső történetének nagy eseményeit állítja szemünk elé.” Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Megmutattuk, hogy az első négy gyülekezet két „ok és okozat” kapcsolatot ábrázol, amelyek az „utolsó napokban” megismétlődnek. Az adventizmus úttörőire, de még inkább Isten Igéjének tekintélyére alapozva, a gyülekezet e négy belső történetének párhuzamos külső történettel kell rendelkeznie, amelyet az első négy pecsét jelképez. Az első és a második pecsét ugyanazokat a jellemzőket visszhangozza, mint Efezus és Szmirna, de a kereszténység világba való elvitelének munkáját egy fehér lóval ábrázolja. Ez a gyülekezet külső munkáját jelképezi, a második pecsét pedig egy vörös lóval Szmirna vérfürdőjét ábrázolja.

És láttam, amikor a Bárány felnyitotta az egyik pecsétet, és hallottam, mintegy mennydörgés szavát, amint a négy élőlény egyike ezt mondja: Jöjj és lásd. És láttam, és íme egy fehér ló; és annak, aki rajta ült, íj volt a kezében; és korona adatott néki; és győzve indult el, és hogy győzzön. És amikor felnyitotta a második pecsétet, hallottam, hogy a második élőlény ezt mondja: Jöjj és lásd. És előjött egy másik ló, veres; és annak, aki rajta ült, hatalom adatott, hogy elvegye a békességet a földről, és hogy az emberek öldököljék egymást; és nagy kard adatott néki. Jelenések 6:1–4.

Zakariás könyve tartalmaz néhány olyan szakaszt, amelyek közvetlenül azonosítják a Jelenések első négy pecsétjében ábrázolt négy lovat. Az egyik ilyen szakaszban, a tizedik fejezetben Zakariás kijelenti, hogy amikor kiárad a késői eső, „Júda nyája”, amely Isten „háza”, „az Ő ékes harci lovává” lesz.

Kérjetelek esőt az Úrtól a késői eső idején; és az Úr fényes felhőket támaszt, és záporokat ad nekik, a mezőn mindenkinek füvet. Mert a bálványok hiábavalóságot szoltak, és a jövőmondók hazugságot láttak, és hamis álmokat beszéltek; hiába vigasztalnak; ezért úgy indultak el, mint a nyáj, nyomorúságot szenvedtek, mert nem volt pásztoruk. Fellángolt haragom a pásztorok ellen, és megbüntettem a bakokat; mert a Seregek Ura meglátogatta nyáját, Júda házát, és olyanná tette őket, mint dicső harci lovát az ütközetben. Zakariás 10:1–3.

Ellen White ismételten rámutat arra, hogy a Szentlélek pünkösdi kitöltetése előképezi a késői esőt, amely most hull. A pünkösdkor a világért végzett munkát az efézusi gyülekezet képviseli, és Efézus idézi elő a Szmirna által jelképezett üldözést, amelyet János a második pecsét „vörös lovaként” ábrázol. Az első két pecsét párhuzamosan halad az első két gyülekezettel, és az „utolsó napokat” szemlélteti, amikor a késői eső kitöltetik.

A Prófétaság Lelke ugyancsak a harmadik pecsét végét és a negyedik pecsét kezdetét emeli ki, így módon összekapcsolva azokat (ok és okozat), és ezzel az általa bemutatott történelmet saját napjaiban fennállóként, valamint az „utolsó napokban” helyezi el.

„Ugyanaz a lelkület látható ma is, amelyet a Jelenések 6:6–8 ábrázol. A történelemnek meg kell ismétlődnie. Ami egyszer volt, újra lesz.” Manuscript Releases, 9. kötet, 7.

White testvér személyes történetében (1898-ban írva) már elevenen és erőteljesen jelen volt a megalkuvás szelleme, amely előkészíti az utat ahhoz, hogy a pápaság ismét trónra emeltessék; mert a protestantizmus hitehagyása, amely az első angyal üzenetének 1844 tavaszán történt elutasításával kezdődött, már megkezdte (1863-ban), hogy benyomuljon a protestáns adventizmus szarvába.

Pergamosz megalkuvását a harmadik pecsétben egy „pár” mérleg jelképezi. Két mérleggel való mérés tisztességtelen mérést ábrázol. A harmadik pecsét a negyedik pecsétéhez vezet, amelyet a „halál” „sápadt lova” jelképez, s így a pápaság által a sötét középkorban meggyilkolt milliókat ábrázolja. A „pokol” az, ami a pápaság sápadt lovát követi. A harmadik és negyedik pecsét története párhuzamos Pergamosz és Thiatira gyülekezeteinek történetével. Konstantin megalkuvása fokozatos folyamat volt; ezért a megalkuvás szelleme már White testvérnő személyes történetében is működésben volt, miként Pál idejében is, amikor azt mondta: „a gonoszság titkos

bűne már munkálkodik.” A pápaság trónra emelését megelőző hitehagyás mindig fokozatos történet, és ez a „történelem meg fog ismétlődni. Ami volt, újra lesz.”

És hallottam egy szózatot a négy élőlény között, amely ezt mondta: Egy mérce búza egy dénárért, és három mérce árpa egy dénárért; de az olajat és a bort ne bánts. És amikor felnyitotta a negyedik pecsétet, hallottam a negyedik élőlény szavát, amely ezt mondta: Jöjj és lásd. És láttam, és íme, egy fakó ló; és annak, aki rajta ült, a neve Halál volt, és a pokol követte őt. És hatalom adatott nekik a föld negyedrészen, hogy öljenek fegyverrel, éhséggel és halállal, valamint a föld vadállatai által. Jelenések 6:6–8.

James White egy másik prófétai rendellenességet azonosított a hét gyülekezetben és a hét pecsétben. Szándékos különbségtételt mutatott ki az első négy gyülekezet és az utolsó három gyülekezet között, majd ugyanez a jelenség ismét megjelenik az első négy pecsét és az utolsó három pecsét esetében is.

„Most nyomon követtük az egyházakat, a pecséteket és a vadállatokat, avagy élőlényeket, addig a pontig, ameddig azok ugyanazon időszakokat lefedve megfeleltethetők egymásnak. A pecsétek száma hét, a vadállatoké pedig csak négy. És helyénvaló lehet itt megjegyezni, hogy az első, második, harmadik és negyedik pecsét felnyitásakor az első, második, harmadik és negyedik vadállat hallatik ezt mondani: „Jöjj és lásd”; ám amikor az ötödik, hatodik és hetedik pecsét felnyitattik, ilyen hang nem hallatik. Az utolsó három egyház és az utolsó három pecsét sem feleltethető meg egymásnak úgy, mint amelyek ugyanazon időszakokat fedik le, miként az első négy egyház és az első négy pecsét. Hanem, amint megmutattuk, az egyházak, a pecsétek és a vadállatok közel 1800 esztendőn át megegyeznek abban, hogy ugyanazon időszakokat fedik le, mígnem eljutunk a jelen idő több mint fél évszázaddal ezelőtti pontjáig.” James White, Review and Herald, 1857. február 12.

James White nem említette meg azt a tényt, hogy ugyanez a minta a trombiták esetében is fennáll, pedig fennáll. Az első négy trombita trombita, az utolsó három trombita azonban három jaj. Az első négy trombita Istennek a pogány Róma fölött gyakorolt ítéletét jelképezi Konstantin 321. évi vasárnaptörvénye miatt, a három trombitajaj pedig az iszlámot jelképezi. Az első két trombitajaj a pápai Róma elleni ítélet volt az általa 538-ban életbe léptetett vasárnaptörvény miatt, a harmadik trombitajaj pedig a vasárnaptörvény válságára vonatkozik, amely a legközelebbi jövőben következik be.

Joseph Bates az utolsó három gyülekezet úttörői értelmezését mint egységes jelképet alkalmazza arra, hogy a Millerita időszakban három egykorú gyülekezetet írjon le. A szakaszban szereplő minden kiemelés Bates-től származik.

„„Az egész földön, azt mondja az Úr; annak KÉT RÉSZE kivágattatik és elvész; de a HARMADIK megmarad azon. Isten azt mondja, hogy a HARMADIK RÉSZT átvizsi a tűzön, és megtisztítja őket. Segítségül hívják őt, és ő meghallgatja őket. Azt mondja majd: »AZ ÉN NÉPEM EZ«; ők pedig azt mondják: »AZ ÚR AZ ÉN ISTENEM.« Első rész: SÁRDISZ, a névleges egyház vagy Babilon. Második rész: Laodicea, a névleges adventista. Harmadik rész: Philadelphia, Isten egyetlen igaz egyháza a földön, mert ők fognak elragadtatni Isten városába. Jelenések 3:12; Zsidók 12:22–24. Jézus nevében ismét intelek benneteket, hogy meneküljetek

a laodiceaiaktól, miként Szodomától és Gomorától. Tanításaik hamisak és csalókák; és teljes pusztulásba vezetnek. Halál! HALÁL!!* örök HALÁL!!! van a nyomukban. Emlékezzetek Lót feleségére.” Joseph Bates, Review and Herald, 1. kötet, 1850. november.

A millerita történelemben Szárdisz volt az a gyülekezet, amelynek az a neve volt, hogy él, de halott volt.

A szárdiszi gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az, akinél az Isten hét Lelke és a hét csillag van: Tudom a te cselekedeteidet, hogy az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy. Jelenések 3:1.

Isten népének mindig van neve. Efezus történetétől Pergámoszon át a név: keresztény volt. A pápai uralom idején a név: a pusztában levő egyház volt. A hajnalcsillag, John Wycliffe fellépésétől fogva a név: protestáns volt. A vég idején, 1798-ban, a protestánsok már megkezdtek visszatérésüket a római közösségbe. Ekkor már csak egy próba volt szükséges, amely nyilvánvalóvá teszi azt a tényt, hogy vallott nevük ellenére többé nem ők a választott egyház. 1844 tavaszán eljutottak ahhoz a próbához, amely nyilvánvalóvá tette, hogy többé nem ők az az egyház, amely Krisztus szövetségi nevét hordozza. Illés története ennek a ténynek igen részletes második tanúbizonyságát adja. Amikor valódi jellemüket nyilvánvalóvá tették, a milleriták számára kezdetben nehéz volt felismerni, hogy a protestánsok bebizonyították: Babilon leányaivá lettek. De a milleriták végül éppen ezt tették, és a második angyal üzenetének beteljesedéseként kezdték kihívni a lelkeket azokból az elbukott egyházakból. Ezután egy próbatételi folyamat következett, amely a milleritákat is arra készítette, hogy nyilvánvalóvá tegyék saját jellemüket. Filadelfiaiak voltak, vagy laodiceaiak?

A filadelfiaiak követték Krisztust a Szentek Szentjébe, és azok a milleriták, akik ezt megtagadták, a laodiceaiak jellemét nyilvánították ki. Így megtaláljuk annak logikáját, hogy Bates a három gyülekezetet ugyanazon történelem kortársaiként azonosította. Az a történelem a tíz szűzről szóló példázat prófétai szerkezetén belül teljesedett be, amelyről az ihletés tudatja velünk, hogy a legteljesebb pontossággal beteljesedett, és be is fog teljesedni.

„A Máté 25-ben feljegyzett, a tíz szűzről szóló példázat az adventnép tapasztalatát is szemlélteti.” The Great Controversy, 393.

„Gyakran utalnak nekem a tíz szűz példázatára, akik közül öt bölcs volt, és öt balga. Ez a példázat a legteljesebb betű szerinti pontossággal beteljesedett és be fog teljesedni, mert különleges alkalmazása van erre az időre, és a harmadik angyal üzenetéhez hasonlóan beteljesedett, és az idők végéig továbbra is jelenvaló igazság marad.” Review and Herald, 1890. augusztus 19.

Az utolsó három gyülekezet a millerita mozgalmon kívül állókat jelképezi mint Szárdisz, a mozgalmon belül lévők pedig vagy Filadelfiát, vagy Laodiceát képviselik. E három gyülekezet a Jelenések könyve harmadik fejezetében található, az első négy gyülekezet pedig a második fejezetben. Ezért amikor White testvérnő a Jelenések könyve harmadik fejezetének történetére utal, ugyanazokat a gyülekezeteket azonosítja, amelyeket Joseph Bates éppen az imént azonosított.

„Ó, micsoda leírás! Milyen sokan vannak ebben a félelmetes állapotban. Komolyan kérlelek minden lelkészt, hogy szorgalmasan tanulmányozza a Jelenések harmadik fejezetét, mert abban az utolsó napokban fennálló állapotok vannak ábrázolva. Gondosan tanulmányozzatok e fejezet minden versét, mert e szavak által Jézus szól hozzátok.” Manuscript Releases, 18. kötet, 193.

A Millerita történelem három jelenkori gyülekezete megismétlődik az adventizmus végén. Joseph Bates a Millerita korszak dinamikáját azonosította, és Szárdiszt Babilon leányaiként határozta meg, akik a második angyal üzenetének célközönségét alkották. Azt a küzdelmet tárgyalta, amely az 1844. október 22-én Krisztust a Szentek Szentjébe követő kis nyáj és azok között állt fenn, akik nem voltak hajlandók elmozdulni a szent helyről. Arra törekedett, hogy a laodiceabelieket kiszólítsa abból a sötétségből, amelyet befogadtak, és laodiceai vakságuk legalább részben abból fakadt, hogy William Miller vezető szerepet vállalt a laodiceai mozgalomban. Ugyanez a küzdelem jelenik meg a Filadelfiának szóló üzenetben.

Íme, a Sátán zsinagógájából valókká teszem azokat, akik azt mondják, hogy zsidók, pedig nem azok, hanem hazudnak; íme, megteszem, hogy eljöjjenek, leboruljanak lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged. Jelenések 3:9.

A vallási válság mindig az imádók két osztályát hozza létre, miként ez a nagy csalódás idején is történt. A protestantizmus palástját éppen akkor vették el Szárdisztól, amikor visszatértek Rómához, és hivatalosan Róma leányává lettek. E palástot ezután a millerita adventizmus viselte, ám nem sokkal később egy próba két olyan osztályt hozott létre, amelyek a kis nyájnak vallották magukat: az igaz nyájat és a hamis nyájat. Bates azt a kis nyájat képviselte, amely Krisztust a Szentek Szentjébe követte. Küzdelme a laodiceabeliekkel volt, akik a kis nyájnak vallották magukat. Filadelfiaiként Bates küzdelme a Sátán zsinagógájával folyt, egy olyan csoporttal, amely Isten népének vallotta magát, de hazudott, és nem volt zsidó.

Amikor a példázat az adventizmus végén utoljára beteljesedik, lesz egy kiválasztott szövetséges nép, amelyet az idők végén, 1989-ben félretettek, ugyanúgy, ahogyan a zsidó vezetőséget félretették Krisztus születésekor, ami abban a prófétai történetben az idők végét jelképezi. Amikor Krisztus története elérkezett a jeruzsálemi diadalmas bevonuláshoz, a millerita korszak Éjféli Kiáltásának története nyert előképet. Az ihletett bizonyágtétel ismételten a kereszt útjelzőjét állítja párhuzamba az 1844-es Nagy Csalódással. Júdás Krisztus történetében a laodiceaiakat jelképezi, az apostolok pedig a filadelfiaiakat. A kereszt után három és fél éven át a filadelfiaiak, akiket Bates képviselt, megkísérelték kihívni a laodiceaiakat egy bukott egyházból, amelyet Júdás Iskáriótes, a tanítvány jelképezett.

1989-ben a korábbi választott szövetségi nép elutasította a feloldott pecsétű világosságot, és mellőztetett. Amikor 2020. július 18-án bekövetkezett az első csalódás, megkezdődött a próbatétel folyamata azok között, akik korábban úgy tűntek, hogy ugyanahhoz a mozgalomhoz tartoznak. Ám az egyik csoport laodiceai, a másik pedig filadelfiai. Miként Júdás háromszor szövetkezett a Szanhedrinrel, hogy a kereszt előtt elárulja Krisztust, úgy a 2001. szeptember 11-e utáni történelem laodiceai három alkalmat is elmulasztanak majd a megtérésre. A hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény idején éppoly bizonyosan nyilvánvalóvá lesz, mint Júdásnak a fán

való felakasztása, hogy a laodiceaiak különválnak a filadelfiaiaktól. Az aratás idején választatnak el a konkolyok a búzától. Gyorsan közeledünk ehhez az aratáshoz.

Ezek az igazságok csak akkor és úgy ismerhetők fel, ha készek vagyunk megérteni, hogy az egyetlen bibliai módszertan, amely képes feltárni és megalapozni az „igazságot”, a „historicizmus”. Az igaz módszertan nem a preterizmus, nem a futurizmus, nem a diszpenzacionalizmus, nem a woke-izmus, nem a nyelvtani vagy történeti szakértelem, sem pedig a sok sátáni hamisítvány bármely változata. Van egy közismert mondás, amelyet egy Jean-Jacques Rousseau nevű tizenhetedik századi filozófusnak tulajdonítanak, és amelyet sokféleképpen újrafogalmaztak, de a gondolat lényege ez: „A tévedésnek sok gyökere van, az igazságnak azonban csak egy.” Az „Igazság” az Alfa és az Omega, aki száraz földből sarjadt gyökéreként jelent meg.

„Így van ez a Bibliával is, az Ő kegyelme gazdagságának kincstárával. Igazságainak dicsősége, mely az égig ér és az örökkévalóságot fogja át, észrevétlen marad. Az emberiség nagy tömege számára Krisztus maga is olyan, „mint a száraz földből kinőtt gyökér”, és „nem volt néki alakja és ékessége”, hogy „kívánjuk őt”. Ézsaiás 53:2. Amikor Jézus az emberek között járt, Isten emberi testben adott kinyilatkoztatásaként, az írástudók és a farizeusok így szóltak hozzá: „Samaritánus vagy te, és ördög van benned.” János 8:48. Még a tanítványait is annyira megvakította szívük önzése, hogy késedelmesek voltak megérteni Őt, aki azért jött, hogy kinyilatkoztassa nekik az Atya szeretetét. Ezért járt Jézus magányosan az emberek között. Egyedül a mennyben értették meg teljesen.” Gondolatok a hegyi beszédről, 25.

Az igazságokat, amelyeket jelenleg közlünk, abban az összefüggésben kell felismerni, hogy az igazság növekedése a történelem folyamán fokozatos, és ami még fontosabb, az igazságról való megértésünket az Alfa és az Ómega összefüggésébe kell helyezni, annak az összefüggésébe, hogy Jézus egy dolog végét annak kezdetével azonosítja.

A negyedik gyülekezet Thiatira, és azt az időszakot jelképezi, amikor a pápaság uralkodott mint a bibliai prófécia ötödik királysága; ez az az időszak, amikor a pusztai egyház fogságban volt. A lelki Izráelnek a lelki Babilon általi, ezerkétszázhatvan éven át tartó fogságát az előképezte, hogy a szó szerinti Izráel hetven éven át a szó szerinti Babilon fogságában volt.

„Ma Isten egyháza szabadon viheti előre a végső beteljesedésig az elveszett emberi nemzetség üdvösségére vonatkozó isteni tervet. Sok évszázadon át Isten népe szabadságjogainak korlátozását szenvedte el. Az evangélium tisztaságában való hirdetése tiltva volt, és a legsúlyosabb büntetéseket rótták ki mindazokra, akik merészeltek engedetlenkedni az emberek parancsainak. Ennek következtében az Úr nagy erkölcsi szőlőskertje csaknem teljesen műveletlen maradt. A népet megfosztották Isten Igéjének világosságától. A tévelygés és a babona sötétsége azzal fenyegetett, hogy eltörli az igaz vallás ismeretét. Isten földi egyháza e könyörtelen üldözés hosszú időszaka alatt éppoly valóságosan fogságban volt, mint ahogyan Izráel fiai Babilonban voltak fogva tartva a fogság idején.” Próféták és királyok, 714.

A babiloni fogság hetven éveit Thyatira egyháza jelképezi. Thyatira egyháza annak a következménynek a megjelenítése, amelyet az az ok idézett elő, amelyet Pergamos jelképez. Pergamost Konstantin császár jelképezi, aki a bálványimádást a kereszténységgel elegyítette.

Bálványimádásának jelképe a nap imádása volt. Az a bibliai oka annak, hogy az ókori Izráel Thyatira hetven esztendejére fogságba vitetett, az volt, hogy királyaik kapcsolatokat és szövetségeket kötöttek a körülöttük levő bálványimádó népekkel, Isten Igéjével szembeni nyílt lázadásban. Isten ismételten figyelmeztette Izráelt, hogy ne elegyedjék össze a körülöttük levő pogány nemzetekkel. A Tízparancsolat, éppen az, aminek letéteményeseivé az ókori Izráel rendeltetett, kifejezetten megtiltja a bálványok imádását. Amikor az Úr elhaladt Mózes előtt a Hóreb barlangjánál, és kijelentette jellemét, kétszer is magában foglalta azt az intést, amelyre utalunk.

És monda: Íme, szövetséget kötök: egész néped szeme láttára csodákat cselekszem, amilyenek nem történtek az egész földön, sem egyetlen nép között sem; és mindaz a nép, amely között vagy, meglátja az Úr munkáját; mert rettenetes dolog az, amit veled cselekszem. Tartsd meg, amit ma parancsolok neked: íme, kiűzöm előled az emoreust, a kánaánit, a hettitát, a perizzitát, a hivvitát és a jebusit. Vigyázz magadra, hogy szövetséget ne köss annak a földnek lakóival, ahová bemégy, nehogy törre legyen közötted. Hanem rontsátok le oltáraikat, törjétek össze bálványaikat, és vágjátok ki ligeteiket. Mert ne imádj más istent; mert az Úr, akinek neve Féltn Szerető, féltn szerető Isten ő. Ne köss tehát szövetséget annak a földnek lakóival, hogy amikor paráználkodnak isteneik után, és áldoznak isteneiknek, meg ne hívjanak téged, és ne egyél áldozatukból; és hogy ne végy leányaik közül fiaidnak, mert leányaik paráználkodnak isteneik után, és fiaidat is paráználkodásra viszik az ő isteneik után. 2Mózes 34:10–16.

Isten ebben az egyetlen szakaszban is kétszer figyelmeztette az ősi Izráelt, és sok más bibliai bizonyágtétel is szól arról a parancsról, amelyet az ősi Izráel kapott, hogy ne kössön semmiféle szövetséget a körülötte élő bálványimádó nemzetekkel. Ezek a megalkuvások azzal kezdődtek, hogy az ősi Izráel elvetette Istent és az Ő teokráciáját. Amikor királyt kívántak, Isten megengedte nekik, hogy királyuk legyen, és attól fogva a királyok többsége, sőt a legteljesebb bizonyossággal az északi tíz törzs minden királya semmibe vette éppen ezt a parancsot. Az az elv, amely megkövetelte, hogy Izráel elkülönült és sajátos legyen a körülötte lévő bálványimádó nemzetektől, elvetetett, és azt a megalkuvás szemléltette, amelynek Konstantin később jelképévé lett. Pergamos és Konstantin Izráel azon királyainak lázadását képviselik, akik bevezették a bálványimádást Isten egyházába. Az a hitehagyás, amely Saul királlyal kezdődött, előképe volt a keresztény egyház hitehagyásának, amely a lelki Babilonban való fogsághoz vezetett. A szent történelem, amely Saul királlyal kezdődött és Babilonba való fogságig tartott, a pergamoni egyház által van jelképezve. Az ezt követő hetvenéves fogság a thiatirai egyház volt.

Efézus azt az egyházat jelképezi, amely kivonul, hogy meghódítsa az Ígéret Földjét. Efézus Mózes korát és Izráelnek az egyiptomi szolgaságból való megszabadítását jelképezi.

„A Biblia e végső nemzedék számára halmozta fel és fogta egybe kincseit. Az ószövetségi történelem minden nagy eseménye és ünnepélyes története megismétlődött, és ismétlődik az egyházban e végső napokban.” Selected Messages, 3. könyv, 338–339.

Az Egyiptomból való szabadulás által ábrázolt történelem megismétlődik az utolsó napokban. Ezért ismétlődött meg a millerita történelemben is. Ez az oka annak, hogy White testvérő ismételten erre a történetre hivatkozik, amikor a millerita történelmet írja le. Az 1844-es Nagy

Csalódást párhuzamba állítja a héberek csalódásával, amikor a Vörös-tenger előtt álltak, miközben a fáraó serege hátulról közeledett feléjük. Egyiptomból való szabadulás történetét Krisztus idejével is összhangba állítja; így a tanítványoknak a keresztnél átélt csalódását a Vörös-tengernél bekövetkezett csalódás előképezte, amely egyúttal az 1844-es Nagy Csalódást is előképezte. A kereszt csalódása az efézusi gyülekezet kezdetét jelképezte. Mózes ideje az ősi Izráel kezdetén, amelyet az efézusi gyülekezet ábrázol, egyúttal Krisztus idejében a modern Izráel kezdetét is előképezte. Mindkét történelmet az efézusi gyülekezet ábrázolja. Az itt azonosított igazságokat a Future for America az évek során gyakran nyilvánosan bemutatta, ezért most csupán áttekintést adok.

Krisztus történetében az új szövetségi nép kezdetét látjuk, amely felemeltetik, miközben az előző szövetség választott népe mellőztetik. Krisztus története az ősi Izráel végét jelenti, és az Egyiptomból való szabadulás történetében, az ősi Izráel kezdetén, volt egy korábban kiválasztott szövetségi nép, amelyet mellőztek egy új szövetségi nép kedvéért.

Krisztus történetében az egykori választott nép végső lezárásához a 70. évben, Jeruzsálem pusztulásával érkezett el. Kezdetben, Mózes idejében, a korábbi választott nép negyven esztendő leforgása alatt a pusztában halt meg, és Józsué valamint Káleb lettek az új választott nép képviselői, akik arra rendeltettek, hogy az üzenetet elvigyék az Ígéret földjére, miként az efézusi gyülekezet korszakának apostolai is elvitték az evangéliumot a világnak.

Az ősi Izráel vége, valamint a modern Izráel kezdete egyaránt egy korábbi választott népről egy új választott népre való átmenetet jelöl meg. Két vagy három tanú bizonyossága alapján áll meg egy dolog; és e három tanúvonal mindegyike az előző választott nép elbocsátását azonosítja, és e tanúk magukon viselik az Alfa és az Ómega kézjegyét, Annakét, aki kezdetétől fogva kijelenti a véget. Lesz egy korábbi választott nép, amelyet Isten félretesz, amikor szövetségre lép a száznegyvennégyezerrel. Isten nem a zűrzavar szerzője; Ő soha nem változik, és az Ő szava soha nem hiúsul meg.

Az Egyiptomból való szabadulást és azokat a győzelmeket, amelyeket Isten Józsué által vitt véghez, az efézusi gyülekezet szemlélteti, Efészusnak azonban el kellett veszítenie első szeretetét. Amikor Józsué nyugalomra tért, egy másik nemzedék támadt, jelezve a Szmirna által jelképezett időszakot. Józsué csodálatos műve, az Ígéret Földjének megtisztítása, sohasem teljesedett be maradéktalanul, mert a nép megelégedett önmagával, és elhagyta a Józsuéra bízott munkát. Elveszítették első szeretetüket. Ez az időszak addig tartott, amíg Izráel el nem vetette Istent, és Sámuel fel nem kente királlyá Sault, ily módon bevezetve Pergamos gyülekezetét.

Az üzenet Szmirnához, Kis-Ázsia egyik gyülekezetéhez érkezett, és ugyanígy a keresztény egyház egészéhez is, a második és a harmadik század folyamán. Olyan időszak volt ez, amikor a pogányság utolsó harcát vívta a világ feletti uralomért. A kereszténység csodálatos gyorsasággal terjedt, mígnem az egész világon ismertté lett. Némelyek a szív megtérése miatt fogadták el Krisztus hitét; mások azért, mert a mellette felhozott érvek ereje hatott rájuk; megint mások pedig azért, mert látták, hogy a pogányság ügye hanyatlóban van, és a megfontolt érdek ahhoz az oldalhoz vezette őket, amely győzelmesnek ígérkezett. E körülmények meggyengítették az egyház lelkiességét. A prófétaság Lelke, amely az apostoli

egyház jellemzője volt, fokozatosan elveszett. Ez olyan ajándék, amely a reá bízott egyházat a hit egységére vezeti. Amikor már nem voltak valódi próféták, a hamis tanítások gyorsan terjedtek; a görögök filozófiája a Szentírás hamis értelmezéséhez vezetett, és az ősi farizeusok önigazultsága, amelyet Krisztus oly gyakran kárhoztatott, ismét megjelent az egyház közepette. A Konstantin uralkodását megelőző két század során vettetett meg azoknak a bajoknak az alapja, amelyek a rákövetkező két század folyamán teljesen kibontakoztak. Ebben az időszakban a vértanúság a Római Birodalom sok részén népszerűvé vált. Bármily különösnek tűnjék is ez, mégis igaz. A keresztények és a pogányok között fennálló kapcsolatnak volt ez a következménye.

„A római világban minden nemzet vallását tiszteletben tartották, a keresztyének azonban nem alkottak nemzetet, csupán egy megvetett faj egyik szektája voltak. Amikor tehát kitartóan kárhoztatták az emberek minden osztályának vallását, amikor titkos összejöveteleket tartottak, és teljesen elkülönültek legközelebbi rokonaik és legbensőségesebb barátaik szokásaitól és gyakorlataitól, a pogány hatóságok szemében gyanú tárgyává, és gyakran üldöztetés célpontjává lettek. Gyakran magukra vonták az üldözést akkor is, amikor az uralkodók elméjében nem volt ellenük irányuló szellem. E lelkiület szemléltetésére a történelem közli Cipriánnak, Karthágó püspökének kivégzési részleteit. Amikor ítéletét felolvasták, az őt hallgató keresztyének sokaságából általános kiáltás tört fel, amely így szólt: „Vele együtt halunk meg.””

„Az a lelkiület, amellyel sok magát keresztyénné valló ember elfogadta a halált, sőt még szükségtelenül is kihívta a kormányzat ellenségeskedését, valószínűleg nagyban hozzájárult ahhoz, hogy Kr. u. 303-ban Diocletianus császár és társa, Galerius kiadta az üldözési rendeletet. A rendelet szellemében egyetemes volt, és tíz éven át kisebb-nagyobb szigorral hajtották végre.” Steven Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 50. 51.

Noha Szmirna azon két gyülekezet egyike, amelyek az Úrtól semmiféle feddést nem kapnak, a történelem mégis arról tanúskodik, hogy azok közül, akik abban az időszakban vértanúhalált szenvedtek, némelyeknek indítékai emberi és nem isteni készítéseken alapultak. A Bírák könyve Józsué halálának megjelölésével kezdődik, és van egy vers, amely kétszer ismétlődik meg a könyvben, s amely meghatározza a bírák történetét. E vers második idézése a könyv utolsó verse. A könyv első verse Józsué korszakának végét jelzi, az utolsó vers pedig összefoglalja a történetet.

Józsué halála után pedig történt, hogy Izráel fiai megkérdezték az Urat, mondván: Ki vonuljon fel közülünk először a kánaániak ellen, hogy harcoljon ellenük? ... Azokban a napokban nem volt király Izráelben, hanem mindenki azt tette, amit jónak látott a maga szemei előtt. ... Azokban a napokban nem volt király Izráelben: mindenki azt tette, amit jónak látott a maga szemei előtt. Bírák 1:1; 17:6; 21:25.

Amint Szmirna történetében, az „én” kezdettől fogva mindvégig elsődleges téma volt. Mivel nem volt királyuk, elhatározták, hogy azt teszik, amit csak akarnak. Az irányítás hiánya volt az, amit Haskell Szmirna történetében úgy azonosított, mint amelyet az aktív Próféta Lelkének hiánya jelképezett. Mindkét történetben az irányítás hiánya nyitotta meg az ajtót annak, hogy a döntések az ember saját indítékai alapján szülessenek meg. Efezus Egyiptomból való szabadulást jelképezi.

A Bírák könyvében feljegyzett történelmet a szmirnai gyülekezet képviseli. Saul királytól a babiloni fogságig terjedő időszakot a pergamoni gyülekezet képviseli, a babiloni fogságot pedig a thiatirai gyülekezet.

Az úttörők által azonosított jelenséggel összhangban az egyházakban, a pecsétekben és a trombitákban négyes és hármass felosztás található, és az ókori Izráel történetének első négy egyháza az egyiptomi fogsággal kezdődik és a babiloni fogsággal végződik, mert az Alfa és az Ómega mindig a véget a kezdettel azonosítja. A modern Izráel történetének első négy egyháza a zsidók római hatalom alá vettetésével kezdődik, és a négy egyház a lelki zsidók lelki Róma alá vettetésével végződik ezerkétszázhatvan esztendőre.

Thiatira után Szárdisz következett, amely akkor kezdődött, amikor kijöttek a Thiatira által előképezett babiloni fogságból. Szárdisz az a gyülekezet, amelynek az a neve volt, hogy él, de nem élt. Életre valló megvallása hazugság volt. Érdekes módon a hét gyülekezet közül éppen a Szárdisz szó az, amelynek nincs meghatározása. Szárdisznak a történelem és a versek összefüggése alapján tulajdonítottak meghatározásokat, de a névnek nincs etimológiai meghatározása. Van neve, de még sincs.

„A második templom azonban dicsőségében nem ért fel az elsőhöz; és nem szentelték meg azok a látható jelek sem, amelyek az isteni jelenléthez tartoztak az első templomban. Nem nyilatkozott meg természetfeletti hatalom, hogy megjelölje felszentelését. Nem látták a dicsőség felhőjét, amint betölti az újonnan emelt szentélyt. Nem szállt alá tűz a mennyből, hogy megeméssze az oltárán levő áldozatot. A Sechina többé nem lakozott a kerubok között a szentek szentjében; a láda, az engesztelés fedele és a bizonyosság táblái nem voltak megtalálhatók benne. Nem hangzott szó a mennyből, hogy tudtára adja a kérdező papnak Jehova akaratát.” A nagy küzdelem, 24.

A babiloni fogság után újjáépítették Jeruzsálemet és a templomot. Ekkor ismét volt nevük, mert Isten megígérte, hogy nevét Jeruzsálembe helyezi. Ám az Ő neve az Ő jellemét képviseli, és személyes jelenlétének hiánya azt jelezte, hogy bár birtokolták a nevet, amely az életet jelképezte, valójában már nem bírták azt a jelenlétet, amely életet fakaszt. Mindössze hitvallásuk és színlelésük maradt.

A szárdiszi utolsó hang egy Illésről tett ígéretet, aki eljön az Úr nagy és rettenetes napja előtt. Az ősi Izráel számára Jeruzsálem pusztulása volt az Úr nagy és félelmetes napja. Ezért White testvérnő Kr. u. 70-ben Jeruzsálem pusztulására az Úr nagy és rettenetes napjának szemléltetéseként hivatkozik, amelyet a hét utolsó csapás jelképez. A filadelfiai gyülekezet Keresztelő János pusztában kiáltó hangjával kezdődött, s így William Miller hangjának előképe lett. Keresztelő János és William Miller hangja a laodiceai üzenetet hirdette egy olyan népnek, amely azt hitte, hogy minden rendben van, amikor valójában minden teljesen rossz volt. Mind Keresztelő János, mind William Miller a fejszét a fa gyökerére vetette. A Szárdisznak szóló üzenet ez volt: „de van néhány neved Sardisban is, a kik nem fertőztették meg ruháikat; és fehérben fognak velem járni; mert méltók arra.” Keresztelő János és William Miller azokat jelképezik, akik a Szárdisz által jelképezett időszakból jöttek ki, és méltók voltak arra, hogy Krisztussal járjanak.

„Ezreket indítottak arra, hogy elfogadják a William Miller által hirdetett igazságot, és Isten szolgálói támadtak Illés lelkületével és erejével, hogy hirdessék az üzenetet. Jézus előfutarához, Jánoshoz hasonlóan azok, akik ezt az ünnepélyes üzenetet prédikálták, kényszerűen érezték arra, hogy a fejszét a fa gyökerére vessék, és felszólítsák az embereket, hogy a megtéréshez méltó gyümölcsöket teremjenek. Bizonyságtételük arra irányult, hogy felrázza és erőteljesen befolyásolja a gyülekezeteket, és nyilvánvalóvá tegye valódi jellemüket. És amikor felhangzott az ünnepélyes figyelmeztetés, hogy meneküljenek az eljövendő harag elől, sokan azok közül, akik a gyülekezetekhez tartoztak, elfogadták a gyógyító üzenetet; felismerték elhajlásukat, és a bűnbánat keserű könnyei között és lelkük mély gyötrelmében megalázták magukat Isten előtt. És amikor Isten Lelke megnyugodott rajtuk, segítettek hirdetni e kiáltást: »Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az ő ítéletének órája.«” Early Writings, 233.

A Jelenések könyvében szereplő hét gyülekezet az apostolok korától Krisztus második eljöveteleig terjedő történelmet jelképezi, és a hét gyülekezet egyúttal az ősi Izráel történelmét is jelképezi Mózes prófétától Krisztus első eljöveteleig.

Izráel fiainak megpróbáltatásai és magatartásuk közvetlenül Krisztus első eljövetele előtt Isten népének helyzetét szemléltetik a Krisztus második eljövetele előtti tapasztalatában.

Sátán csapdái éppoly bizonyosan ki vannak vetve számunkra, mint ahogyan ki voltak vetve Izráel fiai számára közvetlenül azelőtt, hogy beléptek Kánaán földjére. Mi e nép történelmét ismételjük meg.

„Az ő történetük ünnepélyes figyelmeztetés kell legyen számunkra. Soha ne számítsunk arra, hogy amikor az Úr világosságot ad népének, Sátán nyugodtan félreáll, és semmiféle erőfeszítést nem tesz annak megakadályozására, hogy azt megkapják. Vigyázzunk, hogy vissza ne utasítsuk az Isten által küldött világosságot amiatt, hogy az nem olyan módon érkezik, amely nekünk tetszik.... Ha vannak olyanok, akik maguk nem látják és nem fogadják el a világosságot, ne álljanak mások útjába.”

„Tanúkul hívom ma ellenetek az eget és a földet, hogy elétek adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot; válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod; hogy szeresd az Urat, a te Istenedet, és hogy engedelmeskedj az ő szavának, és hogy ragaszkodjál hozzá; mert ő a te életed és napjaidnak hosszúsága; hogy lakhass azon a földön, amelyet az Úr megesküdt a te atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy nekik adja.”

„Ez az ének nem történeti, hanem prófétai volt. Miközben Istennek az ő népével való csodálatos bánásmódját idézte fel a múltban, egyúttal a jövő nagy eseményeit is előrevetítette, a hűségesek végső győzelmét, amikor Krisztus másodszor eljön hatalommal és dicsőséggel.”

„Pál apostol világosan kijelenti, hogy az izraeliták vándorlásuk során szerzett tapasztalatait feljegyezték azok javára, akik a világ e korszakában élnek, akikre a világ végei elérkeztek. Nem tekintjük úgy, hogy a mi veszélyeink bármiben is kisebbek volnának a héberekéinél, hanem inkább nagyobbak.” Healthful Living, 280, 281.

Az Egyiptomból való szabadulást az efézusi gyülekezet jelképezi, és az efézusi gyülekezet jelképe abban a történelemben Józsué volt. Miután azok, akiket Isten kihozott Egyiptomból, tíz egymást

követő próbatételben elbuktak, az Úr elvette a szövetséget a lázadóktól, és Józsuénak és Kálebnek adta.

Mondd meg nekik: Ahogy igazán élek, ezt mondja az Úr, amint a fülem hallatára szóltatok, akképpen cselekszem veletek: tetemeitek elesnek e pusztában; és mindazok közül, akiket megszámláltak közületek teljes számotok szerint, húszévestől fölfelé, akik zúgolódtatok ellenem, kétségkívül nem mentek be arra a földre, amely felől megesküdtem, hogy azon lakni fogtok, kivéve Kálebet, Jefunné fiát, és Józsuét, Nún fiát. 4Mózes 14:28–30.

White testvér rámutat arra, hogy Józsué és Káleb azokat jelképezik, „akikre a világ végei érkeztek”, akik „áldozat által kötnek szövetséget Istennel”.

„A mi intésünkre, akikre a világ végei érkeztek, jegyeztetett fel ez a történet. Mily gyakran éli át ma Isten népe Izrael fiainak tapasztalatát! Mily gyakran zúgolódnak és panaszkodnak! Mily gyakran hátrálnak meg, amikor az Úr arra szólítja őket, hogy menjenek előre! Isten ügye szenved, mert hiányoznak a Kálebhez és Józsuéhoz hasonló férfiak, a hűség és rendíthetetlen bizalom emberei. Isten olyan férfiakat hív, akik teljesen átadják magukat neki, hogy Lelke hassa át őket. Krisztus és az emberiség ügye megszentelt, önfeláldozó férfiakat kíván, olyan férfiakat, akik kimennek a táboron kívülre, hordozva a gyalázatot. Legyenek erősek, vitéz férfiak, méltó vállalkozásokra alkalmasak, és kössenek szövetséget Istennel áldozat által.”
Review and Herald, 1902. május 20.

A megújított szövetség, amint azt a Józsuéval és Kálebbal megújított szövetség szemlélteti, a száznegyvennégyezerrel és a nagy sokasággal kötött szövetség. Ez az eredeti szövetségi választott nép Istentől való elválasztása és a pusztában való halálra rendelése után újul meg. A száznegyvennégyezerrel kötött szövetség ugyanabban a történetben teljeseedik be, amelyben egy korábbi választott nép elvettetik.

Efézus azt jelenti: kíváncsú, és a Józsué, valamint a korai egyház által elvégzett munka egyaránt „kíváncsú” volt. Amikor Józsué bevezette Isten népét az Ígéret földjére, hódítóként indult előre. Az első pecsét párhuzamban áll az efezusi gyülekezettel, és egy fehér ló jelképezi, amely hódítva vonul előre. Ez igaz volt Józsuéra és az apostoli egyházra is. Az első pecsét párhuzamban áll az efezusi gyülekezettel mind az ősi, mind a modern Izraelben.

Smyrna a „mirha” szóból származik, amely olyan olaj volt, amelyet a halottak bebalzsamozására használtak. A második pecsétet egy vörös ló jelképezi, amelynek „egy nagy kard” adatott, és „hatalom”, hogy elvegye „a békességet a földről”, ami azt jelentette, hogy az emberek abban a történelmi korszakban „ölnék egymást”. A második pecsét párhuzamosan fut a smyrnai gyülekezettel, és azt a felhatalmazást jelképezi, amely Isten ellenségeinek adatott, lehetővé téve számukra, hogy legyőzzék és megöljék Isten népét. Ez az apostoli egyházat követő időszakban teljeseedett be, valamint a Bírák korának történetében is. Mindkét történetben Isten megengedte, hogy az Ő népén kívül álló hatalmak háborút és halált hozzanak az Ő népére. Az apostoli egyházban ezt a háborút Krisztus vallásának elutasítása indította, amely az előző, efézusi időszakban legyőzhetetlen volt, miközben az evangéliumot vitte a világnak. Isten népe ellenségeinek indítéka a Bírák korában az előző, efézusi időszakra épült, amikor Isten megmutatta

hatalmát Egyiptom felett és az azt követő nemzetek felett, amelyeket Józsué eszközként használt fel a meghódításukra. A második pecsét párhuzamosan fut a smyrnai gyülekezettel mind az ókori, mind a modern Izráelben.

Pergamosz jelentése „megerősített fellegrvár”, így egy király várát jelképezi. A harmadik pecsét párhuzamban áll Pergamossal, és azt a történelmi korszakot ábrázolja, amelyben az emberi ítéletet a föld királyai gyakorolják Isten ítéletével szemben. Így a mérés, vagyis az az ítélet, amelyet a „búzát”, „árpat”, „olajat” és „bort” mérő „két” mérleg jelképez, a királyi emberi hatalmat azonosítja, amely Isten ítéletéhez viszonyítva mindig fogyatékos. Emlékezzünk arra, hogy a tisztességes méréshez vagy a tisztességes mérlegeléshez nincs szükség két mérlegre. A két mérleg egyenlőtlen ítéletet jelképez.

Az „árpa” a páska ünnepének „zsengeáldozatát” jelképezi, a „búza” pedig a pünkösdi ünnep „két meglóbált kenyérből” álló áldozatának jelképe. Az „olaj” a Szentlélek jelképe, a „bor” pedig a tanítás jelképe. Pergamon az ókori Izráel idejében Izráel megalkuvó királyainak időszaka, akik ítéletet hoztak Istennek a páska és a pünkösdi közötti időszak által jelképezett imádatrendszerére. Isten Igéjének igazságait a „bor” és az „olaj” jelképezik. Mind az ókori, mind a modern Izráelben a pergamoni gyülekezet azt az időszakot jelenti, amikor Sátán megkísérli véghezvinni azt, amit a Szmirna által jelképezett történelemben a vérontás által nem tudott véghezvinni. Pergamonban Sátán Isten népét és Isten igazságát megalkuvás által próbálta elpusztítani, nem pedig vérontás által, amint azt Szmirna jelképezi. Az ókori Izráel királyainak megalkuvása előképe Konstantin megalkuvásának a modern Izráelben.

Thiatira jelentése: „a töredelmes szív áldozata”, és arra a mártírság lelkületére utal, amelyet Isten azoknak az Ő népe közül valóknak ad, akiket az Ő nevéért ölnek meg. A töredelmes szív áldozata azt a készséget jelképezi, hogy Krisztust a legsúlyosabb körülmények között is szolgáljuk, amint azt Dániel, Sidrák, Misák és Abédnegó példázza a hetven esztendő fogság idején; ugyanakkor jelképezi a valdensék, a hugenották és mások áldozatát is, akiket az ezerkétszázhatvan esztendő történelme során a pápai hatalom megkínzott, bebörtönzött, rágalmazott és megölt. A negyedik pecsét párhuzamosan halad a thiatirai gyülekezettel, és az ősi Babilon ősi Izráel elleni üldözését, valamint a modern Babilon modern Izráel elleni üldözését jelképezi. Mindkét fogság története először az igazságtól való elszakadást tette szükségessé, amit Izráel királyai és Konstantin császár vittek véghez. Mindkettő előkészítette az utat egy Thiatira által jelképezett korszak számára.

Szárdisznak nincs olyan jelentése, amely összhangban állna azzal, hogy nevet vall magáról, hanem ez a hitvallás hazugság. A Sekina jelenléte soha nem nyilvánult meg a második templomban. Krisztus jelenléte soha nem nyilvánult meg Szárdisz történetében. A sötét középkor reformációja lényegében egy előrelépésből és két visszalépésből álló folyamat volt. Az a munka, amelyet Szárdisz történetének a protestáns reformációban véghez kellett volna vinnie, soha nem fejeződött be.

Philadelphia testvéri szeretetet jelent, és lehetetlen szeretni a testvéredet, ha előbb nem szereted Istent.

Ha valaki azt mondja: Szeretem Istent, és gyűlöli az ő atyjafiát, hazug az; mert aki nem szereti az ő atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti Istent, akit nem lát? És azt a parancsolatot kaptuk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse az ő atyjafiát is. 1 János 4:20, 21.

Filadelfia azt az egyházat jelképezi, amely szereti Istent, és éppen ezért Filadelfiát sem kárhoztatás, sem feddés nem éri.

A filadelfiai gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja, és senki be nem zárja; és bezárja, és senki meg nem nyitja: Ismerem a te cselekedeteidet: íme, nyitott ajtót adtam eléd, és senki sem zárhatja be azt: mert kevés erő van, és megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet. Íme, adok a Sátán zsinagógájából az olyanok közül, akik azt mondják magukról, hogy zsidók, és nem azok, hanem hazudnak; íme, azt cselekszem, hogy eljöjjenek, leboruljanak a te lábad előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged. Mivel megtartottad az én béketűrésem beszédét, én is megtartalak téged a megpróbáltatás órájától, amely eljön az egész világra, hogy megpróbálja a föld lakosait. Íme, hamar eljövök: tartsd meg, amid van, hogy senki el ne vegye a te koronádat. Aki győz, oszloppá teszem azt az én Istenem templomában, és többé onnan ki nem jön: és felírom őreá az én Istenem nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely az égből száll alá az én Istenemtől: és felírom őreá az én új nevemet. Jelenések 3:7–12.

Filadelfiának adatott „Dávid kulcsa”, és az ókori Izráel filadelfiai történelmében nekik adatott Dávid Fia, ami egyebek mellett az Alfa és Omega prófétai alapelvét jelképezi, az elsőét és az utolsóét. Ez a kulcs a „historicizmus” módszertanát jelképezi. Az ókori Izráel végén, a filadelfiai gyülekezet által jelképezett időszakban maga a bibliai prófécia Szerzője volt a kulcs. A Miller-mozgalom történetében, a filadelfiai gyülekezet által jelképezett időszakban William Miller kapta a kulcsot. E két történelemben Krisztus olyan zsidókkal foglalkozott, akik azt gondolták, hogy Ábrahám fiai, pedig nem voltak azok. Miller olyan protestánsokkal foglalkozott, akik azt gondolták, hogy lelki zsidók, pedig nem voltak azok.

Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. Jelenések 3:13.

Laodicea jelentése: megítélt nép, és a laodiceabelieket, Krisztus korának zsidóit, végső soron Kr. u. 70-ben, Jeruzsálem pusztulásakor érte az ítélet. A hitehagyott protestantizmus végső ítélete a vasárnaptörvény válságában következik be, de ítéletükkel akkor szembesültek, amikor 1844 tavaszán elvetették az első angyal üzenetét, és ekkor isteni kijelentés által Babilon leányainak nyilvánítottak. E bukott protestánsok az ítéletvizsgálat utolsó napjaiban élő laodiceai adventizmust előképezik.

Most lényegében áttekintettünk több különböző módot, ahogyan a Jelenések hét gyülekezete helyesen érthető mint prófétai jelképek, és ezt követően prófétai módon alkalmazható. Ám ezeket a prófétai szabályok összefüggésében kell megérteni és alkalmazni, „amelyeket a legfőbb tekintély adott nekünk”.

A hét gyülekezetnek szóló üzenetek azoknak a hét gyülekezetnek adattak, amelyek léteztek, amikor János feljegyezte az üzeneteket. A hét gyülekezetnek szóló üzenetek útmutatást és figyelmeztetést nyújtanak a történelem folyamán minden gyülekezet számára. A hét gyülekezetnek

szóló üzenetek útmutatást és figyelmeztetést nyújtanak a történelem folyamán az egyes keresztények számára is. A hét gyülekezet a kereszténység történetét jelképezi az apostolok korától a világ végéig. A hét gyülekezet az ókori Izráel történetét jelképezi Mózes idejétől Jeruzsálem Kr. u. 70-ben bekövetkezett pusztulásáig. A hét gyülekezet felismerhető és alkalmazható az első négy gyülekezet és az utolsó három gyülekezet közötti különbségtétel azonosítása által.

Az általunk azonosított hat különböző prófétai alkalmazás közül ugyanezek az alkalmazások jelennek meg a hét pecsétben is.

Ezekkel az igazságokkal a következő cikkben foglalkozunk.